

[Jens Foged.]

overenskomstmæssige eller ej. At rette op på betalingsbalancen kræver, at vi i de nærmeste år giver disse erhverv en bedre chance i forhold til andre produktioner, f. eks. de offentlige funktioner, der ikke på samme måde står i en konkurrencesituation.

Jeg fandt det mærkeligt, at hr. Grünbaum brugte det udtryk, at det var, som om regeringen med sin skattepolitik tog kvælertag på dansk produktion. Når jeg særlig bemærkede dette udtryk, var det, fordi jeg erindrer, at socialdemokratiet i 1966, da det havde regeringsmagten, gennemførte en stramning af afskrivningsreglerne, der medførte den forøgelse af arbejdsløsheden, som igen bogstavelig talt førte til, at regeringen måtte gå. Det er naturligvis rart, hvis det socialdemokratiske parti nu har fået andre tanker og mener, at det er erhvervslivet, der skal have bedre vilkår, for at arbejdsløshed ikke skal komme på ny.

Vi kan tiltræde lovforslaget, idet vi tilføjer, at så snart det er muligt at røre ved ligningsloven, beder vi om at få den justeret, så det virkelig passer ind i billedet.

Med hensyn til sømandsskatten vil jeg gerne sige, at vi også kan tiltræde, at den justeres lidt mere i overensstemmelse med den skat, der betales på land. Det ændringsforslag, som finansministeren har bebudet, finder vi rigtigt, og vi forventer egentlig, at vi kan tiltræde sømandsskatteforslaget, som det er forelagt, med den kommende ændring.

Niels Helveg Petersen: Jeg kan på mit partis vegne tilslutte mig forslaget om en udskrivningsprocent på 91, ligesom jeg på mit partis vegne kan give tilslutning til lovforslaget om ændrede regler for sømandsskatten, herunder også det ændringsforslag som er bebudet af finansministeren.

Der er ingen tvivl om, at der fortsat vil være krav om at føre en stram finanspolitik. Denne vurdering bygger i høj grad på de vurderinger af udviklingen i det kommende halvandet år, som foreligger for folketinget ved behandlingen af dette lovforslag. Foran os ligger dels OECDs rapport, dels Økonomisk Årsoversigt — det vil sige disse dokumenter ligger foran regeringspartierne, for socialdemokratiet har jo bogstavelig talt straks fra udgivelsen og fremkomsten af disse dokumenter sagt, at det, der stod i

dem, skulle man ikke tillægge nogen vægt. Man skulle ikke lægge nogen vægt på de sagkyndige vurderinger, der her forelå af den økonomiske udvikling. Det kunne man måske affinde sig med, hvis man fra socialdemokratiets side nærmere havde redegjort for, hvilke punkter i de forudsigelser, der foreligger, man finder er forkerte, overdrevne eller på anden måde skaber et fejlagtigt indtryk. Hvis man nærmere ville begrunde, hvorpå man bygger andre forventninger end de to rapporter, kunne der selvfølgelig være nogen mening i blot at afvise dem.

Men så længe man ikke har gjort det, må jeg nøjes med at finde mig en anden forklaring på, at man afviser dem, nemlig den meget enkle, at det, der står i disse rapporter, passer meget dårligt til det billede af den økonomiske udvikling, som socialdemokratiet prøver på at mane frem. Det passer ikke ind i socialdemokratiets billede af den økonomiske udvikling, at vi efter alt at dømme er på vej ind i en kraftig international højkonjunktur, som gradvis vil få betydning for den økonomiske udvikling herhjemme og indebære ganske betydelige risici, måske på lidt længere sigt, for stabiliteten i vor økonomi. Den måske manglende optimisme i rapporten skyldes muligvis snarest det forhold, at man har erfaring for, hvor svært det er i Danmark at styre en højkonjunktur, end det skyldes pessimisme med hensyn til den fremtidige udvikling i det kommende halve og hele år.

Opgaven for den økonomiske politik i de kommende år vil være meget vanskelig. På den ene side er det nødvendigt at fastholde et aktivitetsniveau, der gør høj beskæftigelse mulig, på den anden side er det opgaven at forhindre, at der udvikler sig et indre efterspørgselspres, som kan føre til en stærk stigning i importen og dermed en forøgelse af vore valuta- og betalingsbalancevanskeligheder. Det er endelig opgaven at forhindre, at et indre efterspørgselspres udvikler sig, som kan føre til en fornyet omgang stærk omkostningsstigning. Jeg tror, det vil kræve megen agtpågivenhed at kombinere disse to ting: hensynet til en høj beskæftigelse og hensynet til at hindre et indenlandsk efterspørgselspres i at udvikle sig, og jeg vil udtrykke forhåbning om, at der ikke alene vil være agtpågivenhed, men også mod i de